

Arrest

nr. 208 624 van 3 september 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor asiel en migratie tot intrekking verblijf, en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ("formulier AUE") van 27 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, verblijft sinds 2001 in België. Hij heeft nooit een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden gehad.

Op 28 oktober 2009 werd verzoeker door het hof van beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een terbeschikkingstelling van de regering gedurende vijf jaar.

Op 28 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Bij arrest nr. 204 845 van 4 juni 2018 wordt deze beslissing geschorst.

Op 28 mei 2018 legde de gemachtigde verzoeker eveneens een inreisverbod op. Deze beslissing wordt door de gemachtigde op 11 juni 2018 ingetrokken.

Op 14 juni 2018 gaf de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ("Formulier AUE"). Bij arrest nr. 205 430 van 18 juni 2018 werd deze beslissing opnieuw geschorst. Een annulatieberoep tegen deze beslissing is hangende bij de Raad.

Op 14 juni 2018 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op van 15 jaar. Een beroep tegen deze beslissing is hangende bij de Raad.

Op 27 augustus 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot intrekking verblijf, bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ("Formulier AUE").

Deze beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van S. C, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt het verblijf ingetrokken van de genaamde H., D., geboren te K. op [...]1970, van Slowaakse nationaliteit, en ontvangt hij het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

Bevel om het grondgebied te verlaten

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven met toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en op basis van de volgende feiten en/of vaststellingen :

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3: wordt door, Shadé Clemençon, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid beschouwd;

Artikel 7, 3°: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 43§1, 2°: §1 de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 44bis §1: onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 44ter: Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

Artikel 44quinquies: de minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer : 1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Artikel 44septies§1: Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar – aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging – op minderjarige ouder dan 16 jaar – verkrachting - op minderjarige boven de 16 jaar – verkrachting op kind onder de 14 jaar – verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar – verkrachting verzwarende omstandigheden – als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer – aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden - bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + een ter beschikking stelling van de regering gedurende 5 jaar.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er wordt aan betrokkene om die reden dan ook geen termijn toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Gezien de veroordeling van betrokkene voor genoemde, zware feiten en gezien deze feiten werden gepleegd ten aanzien van familieleden waarmee betrokkene tot op heden samenleeft valt betrokkene onder de 'dringende gevallen' waarvoor de wet een nultermijn voorziet. Zolang betrokkene zich op Belgisch grondgebied bevindt vormt hij een gevaar, niet alleen voor de Belgische samenleving, wiens normen en waarden hij duidelijk niet respecteert maar zeker ook voor zijn naaste familieleden. Het feit dat zijn familieleden hem vergeven zouden hebben betekent niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om geen nieuwe feiten meer te plegen. Zolang betrokkene in België vertoeft blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Het verwijderen van betrokkene van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen.

Bovendien kreeg betrokkene reeds een termijn om het grondgebied te verlaten geldig van 20/06/2018 tot 19/07/2018. Aangezien betrokkene geen gevolg gaf aan dit bevel valt moeilijk in te zien waarom hij gevolg zou geven aan nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten. Er is dus een risico op onderduiken.

Om deze redenen is een nultermijn gepast en is een opsluiting in afwachting van de repatriëring van betrokkene gerechtvaardigd.

Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, §54).

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 2001 in het Rijk verblijft en dat hij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Europese burger.

De dienst heeft in haar beslissing rekening gehouden met duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 2001 in het Rijk verblijft (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 04.04.2018) en dat hij op 08.12.2005 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Op 07.05.2006 werd een beslissing van weigering van die aanvraag genomen. Deze beslissing tot weigering werd hem op 08.05.2006 betekend. Betrokkene heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend, hetwelk op 18.12.2014 werd verworpen.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 04/04/2018, 14/06/2018 en 27/08/2018 dat hij een partner en vier meerderjarige kinderen heeft die woonachtig zijn in België. Zij hebben recht op verblijf in België. Betrokkene verklaart samen te wonen met zijn partner.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben.

Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Tevens verklaart betrokkene neven en nichten te hebben die woonachtig zijn in België, alsook broer en zus in Engeland te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien het feit dat de neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het feit dat betrokkene naaste familieleden (een partner en vier kinderen) heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast blijkt uit de aard en de ernst van de feiten dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene verklaarde in zijn hoorplicht dat hij naar België kwam voor een beter leven voor zijn kinderen. Diezelfde kinderen werden echter jarenlang slachtoffer van hun eigen vader, feiten waarvoor betrokkene zoals reeds vermeld, veroordeeld werd. Het feit betrokkene zou verklaart hebben dat zijn partner en kinderen hem deze feiten zouden vergeven hebben, doet niets af aan het feit dat ze wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene hier familieleden heeft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Er wordt betrokkene tevens een inreisverbod van 15 jaar opgelegd, helemaal niet onredelijk gezien de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Het staat verzoekers trouwens vrij om een intrekking van dit inreisverbod aan te vragen. Het inreisverbod hoeft geen scheiding van zijn gezinsleden te betekenen.

Indien zijn gezinsleden dat wensen, kunnen zij steeds contact houden met betrokkene: zowel via de moderne communicatiemiddelen als via bezoeken aan zijn land van herkomst. Het staan hen namelijk vrij om heen en weer te reizen of betrokkene te volgen naar land van herkomst. Gezien betrokkene de afgelopen 9 jaar in de gevangenis doorbracht, was er ook in het verleden geen sprake van dagelijkse contacten. Gezien er nog contacten kunnen worden onderhouden ondanks het inreisverbod, is er dan ook geen sprake van een onmogelijk te herstellen nadeel.

Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleden erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Betrokkene heeft ook eerder verklaard medische problemen te hebben. Op 14/06/2018 verklaarde hij nierproblemen te hebben. Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd op 28/05/2018, er werd geen tegenindicatie vastgesteld om te reizen per vliegtuig. Op 27/08/2018 verklaarde betrokkene geen medische problemen te hebben, enkel rugpijn.

Terugleiding naar de grens

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, en artikel 44quinquies, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden:

De betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar – aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging – op minderjarige ouder dan 16 jaar – verkrachting - op minderjarige boven de 16 jaar – verkrachting op kind onder de 14 jaar – verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar – verkrachting verzwarende omstandigheden – als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer – aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden - bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + een ter beschikking stelling van de regering gedurende 5 jaar.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er wordt aan betrokkene om die reden dan ook geen termijn toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Gezien de veroordeling van betrokkene voor genoemde, zware feiten en gezien deze feiten werden gepleegd ten aanzien van familieleden waarmee betrokkene tot op heden samenleeft valt betrokkene onder de 'dringende gevallen' waarvoor de wet een nultermijn voorziet. Zolang betrokkene zich op Belgisch grondgebied bevindt vormt hij een gevaar, niet alleen voor de Belgische samenleving, wiens normen en waarden hij duidelijk niet respecteert maar zeker ook voor zijn naaste familieleden. Het feit dat zijn familieleden hem vergeven zouden hebben betekent niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om geen nieuwe feiten meer te plegen. Zolang betrokkene in België vertoeft blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Het verwijderen van betrokkene van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen.

Bovendien kreeg betrokkene reeds een termijn om het grondgebied te verlaten geldig van 20/06/2018 tot 19/07/2018. Aangezien betrokkene geen gevolg gaf aan dit bevel valt moeilijk in te zien waarom hij gevolg zou geven aan nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten. Er is dus een risico op onderduiken.

Om deze redenen is een nultermijn gepast en is een opsluiting in afwachting van de repatriëring van betrokkene gerechtvaardigd. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, §54).

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 2001 in het Rijk verblijft en dat hij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Europese burger. De dienst heeft in haar beslissing rekening gehouden met duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familie lid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 2001 in het Rijk verblijft (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 04.04.2018) en dat hij op 08.12.2005 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Op 07.05.2006 werd een beslissing van weigering van die aanvraag genomen. Deze beslissing tot weigering werd hem op 08.05.2006 betekend. Betrokkene heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend, hetwelk op 18.12.2014 werd verworpen.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 04/04/2018, 14/06/2018 en 27/08/2018 dat hij een partner en vier meerderjarige kinderen heeft die woonachtig zijn in België. Zij hebben recht op verblijf in België. Betrokkene verklaart samen te wonen met zijn partner. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben.

Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Tevens verklaart betrokkene neven en nichten te hebben die woonachtig zijn in België, alsook broer en zus in Engeland te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er

daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien het feit dat de neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het feit dat betrokkene naaste familieleden (een partner en vier kinderen) heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast blijkt uit de aard en de ernst van de feiten dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene verklaarde in zijn hoorplicht dat hij naar België kwam voor een beter leven voor zijn kinderen. Diezelfde kinderen werden echter jarenlang slachtoffer van hun eigen vader, feiten waarvoor betrokkene zoals reeds vermeld, veroordeeld werd. Het feit betrokkene zou verklaart hebben dat zijn partner en kinderen hem deze feiten zouden vergeven hebben, doet niets af aan het feit dat ze wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene hier familieleden heeft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Er wordt betrokkene tevens een inreisverbod van 15 jaar opgelegd, helemaal niet onredelijk gezien de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Het staat verzoekers trouwens vrij om een intrekking van dit inreisverbod aan te vragen. Het inreisverbod hoeft geen scheiding van zijn gezinsleden te betekenen.

Indien zijn gezinsleden dat wensen, kunnen zij steeds contact houden met betrokkene: zowel via de moderne communicatiemiddelen als via bezoeken aan zijn land van herkomst. Het staan hen namelijk vrij om heen en weer te reizen of betrokkene te volgen naar land van herkomst. Gezien betrokkene de afgelopen 9 jaar in de gevangenis doorbracht, was er ook in het verleden geen sprake van dagelijkse contacten. Gezien er nog contacten kunnen worden onderhouden ondanks het inreisverbod, is er dan ook geen sprake van een onmogelijk te herstellen nadeel.

Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleden erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Betrokkene heeft ook eerder verklaard medische problemen te hebben. Op 14/06/2018 verklaarde hij nierproblemen te hebben. Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd op 28/05/2018, er werd geen tegenindicatie vastgesteld om te reizen per vliegtuig. Op 27/08/2018 verklaarde betrokkene geen medische problemen te hebben, enkel rugpijn.

Vasthouding

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44septies, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet de betrokkene, aangezien hij niet onmiddellijk kan worden teruggeleid naar de grens, te dien einde op basis van de volgende feiten worden vastgehouden:

Aangezien de betrokkene de openbare orde kan schaden moet de betrokkene, met het oog op zijn effectieve verwijdering, ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken worden vastgehouden.”

Op 27 augustus 2018 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op van 15 jaar.

2. Voorwerp van het geschil.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het luik “intrekking van verblijf” van de bestreden beslissing een louter materiële vergissing is aangezien verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikte bij het nemen van de beslissing. Bijgevolg bevat de beslissing nog een bevel om het grondgebied te verlaten en een terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De huidige vordering is zowel in de aanhef als op het einde van het verzoekschrift gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

3. Over de ontvankelijkheid

In het laatste onderdeel van het verzoekschrift vecht verzoeker toch de vasthouding aan. Conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de Raad echter niet bevoegd zich uit te spreken over de rechtmatigheid van de vasthouding.

Bijgevolg is het verzoekschrift onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de vasthouding.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Verzoeker voert in het eerste onderdeel van zijn enig middel de schending aan van de artikelen 44ter, 44quater, 44 septies en 45 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, „zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3°, naar artikel 43, § 1, 2°, naar artikel 44bis, §1, artikel 44ter, artikel 44quinquies en naar artikel 44septies, §1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

De artikelen 44ter en 44quater van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, luiden als volgt:

- artikel 44ter:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen. De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

- artikel 44quater:

“Zolang de in artikel 44ter bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44ter bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

- artikel 44quinquies, §1:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer :

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;

3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 44septies, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

Uit de bepalingen die hierboven werden opgesomd, blijkt dat wanneer aan een EU-onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, hem in principe een termijn van een maand moet worden toegekend om hieraan uitvoering te geven (artikel 44ter van de Vreemdelingenwet).

Zolang de termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet is verstreken, mag de EU-onderdaan niet op gedwongen wijze worden verwijderd (artikel 44quater, eerste lid van de Vreemdelingenwet). Als de termijn om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten verstreken is (1) of indien vóórdat de termijn om het grondgebied te verlaten verstreken is, de EU-onderdaan een risico op onderduiken vormt, hij de overeenkomstig artikel 44quater, tweede lid, van de Vreemdelingenwet opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (2), of indien de EU-onderdaan een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zonder dat hem een termijn werd toegekend om het Rijk te verlaten (3) – wat alleen het geval kan zijn in een naar behoren aangetoond dringend geval (artikel 44ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet) – kan de EU-onderdaan op een gedwongen wijze verwijderd worden (artikel 44 quinquies, §1 van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dat de gemachtigde moet motiveren welke de naar behoren dringende gevallen zijn om geen termijn toe te kennen. Verzoeker acht het onvoldoende dat de gemachtigde verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling van negen jaar gevangenis en meent dat hij wordt afgeschilderd als een ordinaire pedofiel. Hij onderstreept vervolgens het bepaalde in artikel 45, §2, lid 2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor een dergelijke beslissing mogen zijn. Verder bepaalt dit artikel dat het gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn. Volgens verzoeker ontbreekt de motivering waarom zijn gedrag nu nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij meent na zijn boete van negen jaar geen gevaar meer te vormen. De gemachtigde zou artikel 45 van de Vreemdelingenwet “verzwegen” hebben en in elk geval niet toegepast hebben, want anders zou hij niet tot de huidige beslissing gekomen zijn.

De Raad stelt vast dat in navolging van het schorsingsarrest nr. 205 430 van 18 juni 2018 de gemachtigde thans uitvoerig de dringendheid heeft gemotiveerd waarom een nultermijn wordt toegepast. De Raad leest immers als volgt: *“Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Gezien de veroordeling van betrokkene voor genoemde, zware feiten en gezien deze feiten werden gepleegd ten aanzien van familieleden waarmee betrokkene tot op heden samenleeft valt betrokkene onder de ‘dringende gevallen’ waarvoor de wet een nultermijn voorziet. Zolang betrokkene zich op Belgisch grondgebied bevindt vormt hij een gevaar, niet alleen voor de Belgische samenleving, wiens normen en waarden hij duidelijk niet respecteert maar zeker ook voor zijn naaste familieleden. Het feit dat zijn familieleden hem vergeven zouden hebben betekent niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om geen nieuwe feiten meer te plegen. Zolang betrokkene in België vertoeft, blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Het verwijderen van betrokkene van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen.”*

Verzoeker ontkent niet dat hij zware feiten heeft gepleegd ten aanzien van zijn familieleden en dat hij wederom met enkele van zijn familieleden samenleeft. Uit het arrest van het Hof van Beroep van 28 oktober 2009 blijkt dat onder meer bewezen werd geacht dat verzoeker H.A. gedurende jaren heeft verkracht met behulp van geweld gepleegd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet had bereikt met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in opgaande lijn is, nl. de vader. Ook werd diezelfde dochter gedurende jaren aangerand in de eerbaarheid als minderjarige toen ze nog geen volle 16 jaar oud was door haar vader, zijnde verzoeker. Verzoeker kreeg een gevangenisstraf voor deze feiten, die ook blijken gepleegd te zijn op een andere dochter van hem, namelijk H.S., toen deze minderjarig was. Daarnaast kreeg verzoeker gedurende vijf jaar het verbod deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt, het verbod deel uit te maken van elke rechtspersoon of feitelijke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen is gericht en het verbod een activiteit toegewezen te krijgen die hem in een vertrouwens- of gezagsrelatie tegenover minderjarigen plaatst. Hij werd eveneens voor 10 jaar ontzet uit zijn rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek.

Zoals de gemachtigde vaststelt, poneert verzoeker dat zijn gezinsleden hem zouden vergeven hebben. Grondig nazicht van het administratief dossier heeft evenwel geen stuk opgeleverd waaruit blijkt dat de familieleden dit uitdrukkelijk zouden stellen. Hoe dan ook en zelfs indien dit zo zou zijn, blijkt inderdaad dat verzoeker bij zijn partner werd aangetroffen en in het gehoorverslag van 4 april 2018 verklaarde verzoeker dat ook nog de dochters H.A. en H.T. inwonen op dat adres. Er wordt niet betwist dat H.A. het slachtoffer is geweest van de voormelde bijzonder ernstige feiten gepleegd door verzoeker, die door het Hof van Beroep bewezen werden geacht. Er blijkt eveneens dat verzoeker ook nog op 27 augustus 2018 verklaarde dat hij met zijn vrouw en een dochter in een woning woont te Izegem. De gemachtigde stelt niet op kennelijk onredelijke wijze dat het feit dat de familieleden het verzoeker zouden vergeven hebben, waarvan prima facie geen duidelijk spoor in het administratief dossier is te vinden, niet betekent dat verzoeker niet in staat is nieuwe feiten te plegen. De andere kinderen wonen ook nog in Izegem. De gemachtigde heeft zich in geen geval beperkt tot de vaststelling dat verzoeker een strafrechtelijke veroordeling van 9 jaar gevangenisstraf heeft opgelopen.

De Raad kan het in geen geval kennelijk onredelijk bevinden dat de gemachtigde van oordeel is dat de situatie valt onder de dringende gevallen waarin de vertrektermijn korter kan zijn dan een maand na de kennisgeving van de beslissing. Hieromtrent is prima facie op uitdrukkelijke en afdoende wijze gemotiveerd.

Een schending van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt prima facie niet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 44quater van de Vreemdelingenwet, citeert hij enkel dit artikel, doch licht hij niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsbepaling schendt, dermate dat dit subonderdeel onontvankelijk is. Bovendien stelt de Raad vast dat dit artikel betrekking heeft op het opleggen door de koning van preventieve maatregelen bij een besluit vastgelegd. Dit is thans niet aan de orde.

Waar verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 45, §2, lid 2 van de Vreemdelingenwet bespreekt de Raad dit infra waar verzoeker hierop terugkomt.

In zijn tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna verkort VWEU), van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft artikel 45 van het VWEU, zal de Raad deze aangevoerde schending infra bespreken nu verzoeker eveneens in onderdeel 5 van zijn middel ingaat op deze verdragsbepaling.

Aangaande artikel 8 van het EVRM betwist verzoeker dat er geen sprake kan zijn van de toepassing van deze verdragsbepaling. Ook al is verzoeker niet gehuwd en heeft hij geen aanvraag tot gezinshereniging gedaan, staat het vast dat hij met Mw. I.B. 4 kinderen heeft. Iedereen beschouwt hen als man en vrouw en verzoeker werd ook aangetroffen in het nieuwe huis van Mw. I.B. Bijgevolg zou er volgens verzoeker een onredelijke inmenging zijn in zijn privéleven en dat van zijn vrouw. Terloops stelt verzoeker dat de gemachtigde de rechtsmacht van de Raad niet zou respecteren door voortdurend nieuwe beslissingen te nemen en eerdere procedures zou trachten te saboteren. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde terecht stelt dat aan Mw. I.B. geen bevel kan worden opgelegd het grondgebied te verlaten. Hij meent dat de huidige beslissing hem dan ook verplicht van zijn vrouw te scheiden.

Verzoeker meent dat artikel 8 van het EVRM niet enkel gehuwde koppels beschermt. Nu artikel 8 van het EVRM ook de term privéleven omvat, zou het feit dat hij ongehuwd is en geen aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan irrelevant zijn voor de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat ondanks de 9 jaar durende gevangenisstraf, het koppel elkaar is blijven beschouwen als partner en de kinderen hun vader als vader. Uit een bezoekerslijst blijkt dat er wekelijks meerdere bezoeken waren zowel van zijn partner als van zijn dochters (slachtoffers) en zijn schoonzonen. Het is een raadsel waarom er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 8 van het EVRM. De vragenlijst waar de gemachtigde naar verwijst is veel te beperkt om te kunnen oordelen over een al dan niet toepasselijkheid van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde had volgens verzoeker moeten onderzoeken hoe de slachtoffers tegen de zaak aankijken nu hun vader welkom is en hij met Mw. I.B. trouwplannen zou hebben. Volgens verzoeker is het enkel verwijzen naar de inbreuken die hij heeft gepleegd en het feit dat de maatschappij moet beschermd worden tegen personen die dergelijke feiten plegen geen afdoende motivering om toepassing te kunnen maken van paragraaf twee van artikel 8 van het EVRM. Verder meent verzoeker eveneens dat de verwijderingsmaatregel totaal onredelijk is omdat de gemachtigde zich niet heeft bekommerd om alle omstandigheden eigen aan de zaak. Verzoeker concludeert dat er onvoldoende afweging is gemaakt in de beslissing tussen het familie- en privéleven van verzoeker en de inmenging ervan die voor een unieburger nog bijkomend wordt beschermd door artikel 45 van de Vreemdelingenwet. Hij erkent dat zijn daden in strijd waren met de zeden en gewoonten van de Belgische bevolking maar meent dat uit niets blijkt dat hij op heden nog een gevaar uitmaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde op uitgebreide wijze heeft gemotiveerd omtrent de waarborgen die worden geboden door artikel 8 van het EVRM aangaande de aanwezige familieleden van verzoeker met legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. In geen geval blijkt dus dat het een raadsel zou zijn waarom de gemachtigde van oordeel is dat het belang van de samenleving, van de gezinsleden die slachtoffer werden van verzoeker en de openbare orde primeren op de privé- en familiale belangen van verzoeker zelf. Wat betreft de partner van verzoeker stelt de gemachtigde op zich niet in vraag dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Verzoeker heeft een punt dat ook een gezinsleven tussen niet-gehuwde partners beschermingswaardig is en er enkel sprake moet zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat artikel 8 van het EVRM niet enkel het gezinsleven maar ook het privéleven van verzoeker beschermt, heeft hij ook een punt. Hij licht dit privéleven toe door erop te wijzen dat indien de gemachtigde het gezinsleven met de partner niet zou willen aanvaarden, zij minstens moet beschouwd worden als deel uitmakend van het privéleven. De Raad volgt verzoeker niet dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven met de partner heeft aangenomen. De gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging en mag hierbij rekening houden met het feit dat ondanks het langdurig verblijf met een in België legaal verblijvende partner verzoeker niet is overgegaan tot een huwelijk, noch een verzoek tot gezinshereniging heeft ingediend. Gezien hogere rechtsnormen weliswaar primeren op nationaal recht, neemt dit hun subsidiair karakter niet weg in de zin dat men wel kan verondersteld worden eerst de nationaalrechtelijke mogelijkheden uit

te putten, alvorens zich op die hogere rechtsnormen te beroepen. Het feit dat verzoeker en zijn partner nu toch trouwplannen zouden hebben doet hieraan geen afbreuk en is bovendien niet aangetoond. Hoe dan ook, heeft de gemachtigde de belangenafweging niet beperkt tot deze vaststelling maar heeft hij er ook op gewezen dat de partner verzoeker kan bezoeken in Slowakije en heen en weer kan reizen, ze de mogelijkheid heeft hem te volgen naar Slowakije of tot slot via moderne communicatiemiddelen contact kan houden. Hij stipt eveneens aan dat verzoeker de laatste negen jaar in de gevangenis verbleef, zodat er voorheen evenmin sprake was van dagelijkse contacten.

Wat betreft de kinderen blijkt dat al deze kinderen meerderjarig zijn. Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK).

Er blijkt in geen geval dat er een afhankelijkheid is van de meerderjarige kinderen van hun vader, die anders is dan gewone affectieve banden, integendeel. De gemachtigde merkt geheel terecht op dat waar verzoeker in zijn gehoorverslag heeft verklaard naar België gekomen te zijn "*voor een beter leven voor zijn kinderen*", verschillende kinderen vervolgens jarenlang het slachtoffer van hun vader geworden zijn. Ook wat betreft de zoon en de jongste dochter waarvan geen melding wordt gemaakt in het arrest van het Hof van Beroep, die ook meerderjarig zijn, blijkt geen enkele afhankelijkheid van hun vader. Verzoeker verwijst naar bezoekerslijsten in de gevangenis waaruit blijkt dat hij wel degelijk van zijn partner, kinderen en schoonkinderen bezoek heeft gekregen in de gevangenis. Vooreerst betekent het louter bezoeken van een vader tijdens de kindertijd niet dat men eens dat de kinderen meerderjarig zijn een extra afhankelijkheid kan aantonen. Bovendien en ten overvloede stelt de Raad vast dat de bezoekerslijsten die te vinden zijn in het administratief dossier dateren van 2009 en 2010, dus jaren geleden. Waar verzoeker meent dat geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd, nu de gemachtigde aan de kinderen had moeten vragen hoe zij nu tegen de zaak aankijken, gaat hij er opnieuw aan voorbij dat vooraleer een beschermingswaardige gezinsrelatie tussen een ouder en een meerderjarig kind of familielid wordt aangenomen een bijkomende graad van afhankelijkheid moet worden aangetoond. Zelfs al zouden de kinderen hun vader de gruwelijke feiten vergeven hebben, dan nog toont dit allerminst een afhankelijkheidsverhouding aan. Een beschermingswaardig gezinsleven ten aanzien van de kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Desalniettemin heeft de gemachtigde ook gewezen op de mogelijkheid hun vader te bezoeken, via moderne communicatiemiddelen contact te houden en op het feit dat er de laatste negen jaar hoe dan ook geen dagelijks contact was met de vader.

Op het familieleven met de overige familieleden gaat verzoeker in het verzoekschrift niet in.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde prima facie alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en zich op kennelijk redelijke wijze op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie-, gezins en privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

In het derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 43, paragraaf 1, 2° en 2 van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde moet rekening houden met de gezinstoestand en culturele integratie. Verzoeker meent dat wat betreft de vereiste vervat in paragraaf 2 de gemachtigde enkel vervalt in wat algemene beschouwingen. Er is geen rekening gehouden met het feit dat de kinderen en schoonzonen op bezoek kwamen in de gevangenis, dat zij de daden van hun vader zouden verwerkt hebben en dat hun vader opnieuw welkom zou zijn. Dit geldt ook voor Mw. I.B., omdat verzoeker bij haar werd opgepakt. De motieven zouden daarom niet dienstig zijn.

Wat betreft de aangevoerde culturele integratie, kan de Raad inderdaad prima facie niet vaststellen dat de gemachtigde een motief hieraan heeft gewijd. Hij is evenwel van oordeel dat verzoeker geen belang bij dit element kan laten gelden nu verzoeker in het geheel nalaat toe te lichten welke culturele integratie hij de laatste negen jaren in de gevangenis zou hebben opgebouwd.

Wat betreft het feit dat geen rekening zou gehouden zijn met de gezinstoestand, heeft de Raad reeds in het kader van de bespreking van het vorige onderdeel vastgesteld dat de gemachtigde op redelijke wijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven en hierover uitgebreid en niet kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd. Ook op de elementen van het bezoek in de gevangenis, de voorgehouden verwerking van de daden door de dochters en het feit dat verzoeker weer bij zijn partner kon aangetroffen worden, is reeds supra ingegaan.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt prima facie niet.

In het vierde onderdeel geeft verzoeker opnieuw een toelichting bij de aangevoerde schending van artikel 45 en 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij komt erop terug dat strafrechtelijke veroordelingen op zich geen reden mogen zijn voor de bestreden beslissing en stipt aan dat hij “*slechts een veroordeling*” heeft opgelopen. Hij herhaalt dat moet aangetoond zijn dat hij een werkelijk, actueel een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en dat dit nergens uit de motieven kan ontwaard worden. Een motief dat enkel verwijst naar de rust van de burgers en de handhaving van de openbare orde kan de beslissing niet schragen. Het motief is in elk geval niet bewezen en enkel een blote bewering van de gemachtigde. Het is niet aangetoond dat er na 9 jaar gevangenis nog steeds een gevaar zou zijn, laat staan een gevaar voor een fundamenteel belang.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3 [...]”

Verzoeker heeft een punt in de mate dat hij erop wijst dat moet aangetoond zijn dat hij een werkelijke, actuele, voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving alvorens een verwijderingsmaatregel kan worden genomen. In geen geval heeft de gemachtigde zich beperkt tot de verwijzing naar de enige strafrechtelijke veroordeling, maar is hij veel verder gegaan in zijn motieven. Die enige strafrechtelijke veroordeling was bovendien onmiskenbaar een bijzonder zware veroordeling tot 9 jaar gevangenisstraf voor bijzonder zware feiten van seksueel misbruik van de eigen dochters en dit gedurende jaren. Het is dan ook geheel ongepast te spreken van “*slechts*” een veroordeling. Het feit dat artikel 45 van de Vreemdelingenwet de term “*veroordelingen*” in het meervoud gebruikt, moet in die zin gelezen worden dat een strafrechtelijk verleden op zich niet voldoende is voor een verwijderingsmaatregel van een unieburger, maar er eveneens moet sprake zijn

van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De gemachtigde kon terecht verwijzen naar de rust van de burgers en naar de handhaving van de openbare orde, maar heeft zich hier niet tot beperkt, zoals prima facie blijkt uit de eenvoudige lezing van de beslissing. Verzoeker legt vooral de nadruk op het feit dat hij reeds negen jaar boete heeft gedaan en dat in geen geval bewezen is dat hij nu nog een gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie zich reeds over een soortgelijk dossier heeft gebogen in de zaak P.I. tegen Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012, C-348/09. Hierin stelde het Hof dat seksueel misbruik van een minderjarige jonger dan 14 jaar, aanranding en verkrachting binnen een gezinssituatie dwingende redenen van openbare veiligheid vormen die de verwijdering kunnen rechtvaardigen van een burger van de Unie die langer dan tien jaar in de lidstaat van ontvangst heeft verbleven.

In haar redenering valt het HvJ terug op artikel 83, lid 1, VWEU:

“25 Volgens artikel 83, lid 1, VWEU valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie.

26 Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

27 De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5, sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheid dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd.

*28 Uit een en ander volgt dat lidstaten mogen oordelen dat strafbare feiten als die welke zijn genoemd in artikel 83, lid 1, tweede alinea, VWEU **een buitengewoon ernstige inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking** en dus kan vallen onder het begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid”, op grond waarvan een maatregel van verwijdering overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 kan worden gerechtvaardigd, **op voorwaarde dat de wijze waarop dergelijke strafbare feiten zijn gepleegd, bijzonder ernstige kenmerken vertoont.** Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan aan de hand van een individueel onderzoek van het concrete geval dat bij hem aanhangig is.”*

In casu liggen gelijkaardige feiten ten grondslag aan de zaak als in het voormeld arrest. Het Hof van Beroep achtte bewezen dat verzoeker zijn dochter H.A. gedurende jaren heeft verkracht met behulp van geweld gepleegd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet had bereikt met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in opgaande lijn is, nl. de vader. Ook werd diezelfde dochter gedurende jaren aangerand in de eerbaarheid als minderjarige toen ze nog geen volle 16 jaar oud was door haar vader, zijnde verzoeker. Verzoeker kreeg een gevangenisstraf voor deze feiten, die ook blijken gepleegd te zijn op een andere dochter van hem, namelijk H.S., toen deze minderjarig was. Daarnaast kreeg verzoeker gedurende vijf jaar het verbod deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt, het verbod deel uit te maken van elke rechtspersoon of feitelijke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen is gericht en het verbod een activiteit toegewezen te krijgen die hem in een vertrouwens- of gezagsrelatie tegenover minderjarigen plaatst. Hij werd eveneens voor 10 jaar ontzet uit zijn rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de procureur-generaal het standpunt was toegedaan dat verzoeker zijn dochters “*op walgelijke wijze*” heeft misbruikt en dit reeds van in het land van herkomst en verder na aankomst in ons land. De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde terecht kon oordelen dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In geen geval heeft de gemachtigde de vereiste zoals neergelegd in artikel 45 van de Vreemdelingenwet “*verzwegen*”, nu hij er uitdrukkelijk en op redelijke wijze heeft over gemotiveerd. Ook de actualiteit van het gevaar dat door de gemachtigde wordt aangenomen, komt de Raad niet kennelijk onredelijk over. De gemachtigde stoelt zich onder meer op het feit dat verzoeker zeer ernstige feiten heeft gepleegd ten aanzien van familieleden met wie verzoeker opnieuw samenwoont. Zoals supra reeds gesteld, blijkt inderdaad uit de gehoorverslagen dat verzoeker eerst verklaarde met zijn partner en twee dochters opnieuw samen te wonen, en vervolgens nog met 1 dochter. De Raad kan het in geen geval kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde hieruit een dringendheid afleidt. Een actueel gevaar kan prima facie redelijkerwijs worden aangenomen.

Een schending van artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet blijkt prima facie niet.

In het vijfde onderdeel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 45 VWEU, dat werd vertaald in artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Nu de bestreden beslissing samenhangt met een inreisverbod betekent de toepassing van de verwijderingsmaatregel dat aan verzoeker het belangrijkste element van het burgerschap van de Unie wordt ontzegd. De beperking hiervan moet proportioneel zijn, hetgeen niet het geval zou zijn gezien de onterechte en onevenredige inmenging in zijn privéleven. Hij haalt eveneens aan dat de huiszoeking naar hemzelf onwettig was. In het tweede onderdeel stelde verzoeker dat hij zich “*onmiddellijk*” op deze verdragsbepaling kan beroepen omdat er “*discretie*” mogelijk is en de bepaling “*zo klaar als een klont suiker*” is.

Ook al impliceert het in artikel 45 van het VWEU vervatte vrije verkeer van werknemers eveneens dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997), lijkt verzoeker te menen dat een Unieburger altijd ongelimiteerd kan genieten van het vrij verkeer van personen en werkzoekenden binnen de Europese Unie. De Raad stipt aan dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat, niet onvoorwaardelijk is. Volgens artikel 21, lid 1 van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arrest Trojani, reeds aangehaald, punten 31 en 32; arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C- 200/02, Jurispr. blz. I- 9925, punt 26, en 11 december 2007, Eind, C- 291/05, Jurispr. blz. I- 10719, punt 28).

Een van die beperkingen blijkt uit de artikelen 27 en 28 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. [...]”

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in artikel 45 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn werd onder meer omgezet in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Supra nam de Raad prima facie geen schending aan van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde niet op rechtmatige wijze heeft toepassing gemaakt van de beperkingen op het vrij verkeer die in de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn zijn neergelegd. Evenmin nam de Raad een onterechte en onevenredige inmenging in het privéleven aan wat betreft de verwijderings- en terugleidingsmaatregel. Waar verzoeker verwijst naar het inreisverbod vormt dit thans niet de bestreden beslissing. Een eventuele onrechtmatigheid van een huiszoeking valt niet binnen de bevoegdheid van de Raad.

Tot slot wijst verzoeker erop dat de beslissing gepaard gaat met een vasthouding en dat conform artikel 44 septies men wel unieburgers om redenen van openbare orde kan vasthouden tenzij andere minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast. De bestreden beslissing motiveert niet waarom andere minder dwingende maatregelen niet doeltreffend zouden kunnen worden toegepast. Hij is van oordeel dat indien hij zich had willen verstoppen, hij daar al lang de kans voor had gekregen maar hij zich gewoon gaan vestigen is bij zijn vrouw, moeder van zijn vier kinderen en naar het gemeentebestuur is gegaan om een aanvraag tot verblijf in te dienen op basis van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Onder “ontvankelijkheid” stipte de Raad reeds aan dat hij in geen geval bevoegd is om zich uit te spreken over de rechtmatigheid van de vasthouding. Artikel 44 septies van de Vreemdelingenwet heeft het klaarblijkelijk over de vasthouding, zodat verzoeker het argument aangaande de eventuele minder dwingende doeltreffende maatregelen dient voor te leggen aan de raadkamer van de bevoegde correctionele rechtbank zoals bepaald in artikel 71 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot stipt de Raad aan dat verzoeker in een ver verleden inderdaad reeds een vestigingsaanvraag indiende als zelfstandige unieburger, doch dit werd hem geweigerd. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 135 456 van 18 december 2014.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht dat kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ook af te wijzen voor de tweede bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES